

Dan Lyons Na odpis

Nešťastné
příhody
ze startupové
bubliny

Lyons zábavně (třicet let psaní je třicet let psaní) a s krutou upřímností popisuje odvrácenou stranu odvětví, které má cool punc.

Michal Kašpárek, Finmag

vychází 16. října 2017

O knize

Břítický průvodce odvrácenou stranou Silicon Valley

Dan Lyons měl šťastnou a spokojenou rodinu, skvělou kariéru a práci, která ho bavila. Všechno změnil jeden telefonát jeho šéfové z Newsweeku. Po pětadvaceti letech novinářiny je najednou bez práce: padesátník, který sice umí psát a má vynikající přehled v technologické sféře — ale přece jenom, jednapadesátiletý chlap. Píše se rok 2012 a média jsou kvůli odlivu peněz z inzerce v dlouhodobé krizi. Lyonsovi nezbývá než se poohlédnout jinde. Třeba v nějakém perspektivním startupu, mladé dravé technologické firmě. Vůbec netuší, do jakého šílenství se vrhá.

Na odpis je nesmírně zábavné líčení tragikomické srážky pragmatického profesionála s firemní kulturou startupů „připomínajících Montessori školky“ a zároveň čtivý průvodce temnými stránkami internetového vizionářství, v němž jde často více o peníze než o revoluční nápady.

280 s.
váz.

329 Kč

ISBN 978-80-7577-182-7

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy Na odpis najdete zde:
<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1363>

O autorovi

Dan Lyons (nar. 1960) je americký novinář, spisovatel a scenárista. Dlouhá léta pracoval jako analytik a redaktor technologických rubrik v časopisech jako *Forbes* nebo *Newsweek*. V letech 2006—2011 stál za globálně populárním satirickým blogem *Tajný deník Steva Jobse*. V současnosti pracuje jako producent a scenárista pro HBO. Žije v Massachusetts s manželkou a dvěma dětmi.

Dan Lyons se noří do hlubin společnosti, která používá výrazy jako „myšlenkovi vůdci marketingu světové úrovně“, aby ukázal, jak směšné, zbytečné a dětinské mohou podobné startupové firmy být. A hlavně, Lyons tak činí pro něj typickým posměšným, rozverným tónem.

The New York Times

Budete se smát nahlas.

Newsweek

Ukázka z knihy

Sednu si na oranžový gauč a zvednu oči k veliké televizi s plochou obrazovkou, na které ve smyčce běží popularizační přednášky ze série TED. Oficiální barvou HubSpotu je oranžová a je všude: oranžové stěny, oranžová vzduchotechnika, oranžové stoly. Hubspoteři nosí oranžové boty, oranžová trička i přihlouplé oranžové sluneční brýle. Nosí u sebe oranžové sešity a píšou si do nich oranžovými pery. Na laptopy si lepí oranžové samolepky. Logo HubSpotu je oranžový kroužek, ze kterého vyčnívají tři ručky a na konci každé z nich je kolečko. Někdy kroužek ve slově *HubSpot* nahrazuje písmeno *O*. Nemám představu, co by ten kroužek měl sdělovat, a ani nevím, jestli už někoho napadlo, že ony tři ručičky se zduřelými konci vypadají jako tři malé oranžové penisy. Tihle oranžoví vocasi jsou úplně všude, například na mikínách, čepicích i dalších součástech oblečení a doplňků v barvách HubSpotu, vystavených kousek ode mě, které si může kdokoli koupit buď osobně, nebo přes firemní online obchod — HubShop. (...)

Následně mě Zack představí blogerskému týmu, tedy těm, s nimiž budu spolupracovat nejúžeji: Marcii, Jan a Ashleyi. S jejich tvorbou jsem se už seznámil. Říkají věci jako *suprčupr* a *parádička* a na blog produkují články jako „5 úžasných tipů, jak přilákat čtenáře na stránky“ a „7krát o zlepšování manažerských schopností“. Píší žoviálním stylem: „Čau, psát blog je *fakt náročná věc*, co? To nám nemusíte říkat!!! Ale věděli jste, že na letní blogískovou krizi existuje lék? Vážně, existuje, a my vám ho prozradíme — tak čtěte dál!“

Nevím, v jakém vztahu k těmto ženám budu. Nejsem jejich nadřízený. To je Zack. Zack ukáže na prázdný stůl. „Asi si můžeš sednout sem,“ vybídne mě. Místo židle je tady velký gumový míč (samozřejmě oranžový) na podvozku s kolečky. Netuším, co bych měl udělat. Pokud požádám o židli, riskuju, že budu vypadat jako starý páprda, který neví, jak se sedí na skákacím míči, nebo jako primadona, která požaduje speciální zacházení. Ale jestli si na to sednu, tak určitě spadnu na zem. Představuju si, jak se ve svých dvaapadesáti letech sesouvám z oranžového skákacího míče na podlahu a při tom mě sleduje skupinka mladých dam, které se pokoušejí zadržet smích. A tak s pocitem lehké trapnosti požádám Zacka, jestli by nebylo možné najít mi opravdovou kancelářskou židli. Jednu ukořistíme u stolu ve vedlejší místnosti. Krize zažehnána.

Zack odchází ke svému stolu a pouští se do práce, i když těžko říct, v čem Zackova práce spočívá. Já si sedám na své místo u stolku, který je úplně prázdný až na nový MacBook Air. Je tohle skutečně ono? Je tohle má práce? Opravdu budu chodit každý den sem a sedět u tohoto hnusného stolku v téhle hnusné pidimístnůstce? Jsou tito lidé nyní mí kolegové? Budu s nimi muset chodit na mítinky a poslouchat, co říkají? V čem vlastně spočívá moje práce? Až si odbudu všechno to úvodní papírování, až mě vyfotí a vystaví mi ID a parkovací karty, co budu dělat pak? Zack zřejmě nemá tušení. Je tu teprve krátce, že zatím ani nepřišel na to, co by měl dělat on sám, natožpak já.